

Bortom all ära och redlighet...

Bortom all ära och redlighet

"Den brustna strängen" eller "Kompetensflykten",

dokumentär om ett självmord,

av Christian Lanciai (2008)

Personerna :

Ett luder
Vincent
Mikael, violinist
En dirigent
En cellist
En bartender
Ludde, kroggäst
En annan kroggäst, Jonatan
John
Laila
Peter, poet
Lukas, pianist
Marcus, f.d. läkarstuderande
Andra kroggäster
Andra orkestermusiker
Andra lössläppta "hippies"
Tibetanska munkar

Handlingen utspelar sig i nutid, mest i Indien.

Spelet bygger naturligtvis på verkliga händelser.

Copyright © C. Lanciai 2008

Bortom all ära och redlighet

Akt I scen 1. Ett skumt ställe någonstans i Asien.
(*Vincent kommer in, ser sig omkring som om han sökte någon.*)

Ett luder Söker ni någon?
Vincent Ja, jag söker en vän som kommit bort.
Ludret Utseende? Ålder? Kön?
Vincent En man i min ålder, ungefär som jag.
Ludret Då finns han inte här. Kan vi stå till tjänst med något annat?
Mikael (försiktigt) Vincent.
Vincent (vänder sig om och ser honom, känner inte igen honom först)
Mikael Känner du inte igen mig? Inte så konstigt. Det var många år sen.
Vincent Mikael! Vad tusan gör du här?
Mikael Det är en lång historia. Vad gör du själv här?
Vincent Letar efter en kollega, som jag har förlorat.
Mikael Gick han in hit? Hamnade han här?
Vincent Jag har för mig det, men damen här förnekar att han synts till.
Mikael Hur såg han ut?
Vincent Ungefär som jag, men slarvigare.
Mikael Du skiljer dig från mängden här med att se helt normal ut. Tyvärr är du den första av den kategorin här idag.
Vincent Bor du här?
Mikael Nej, jag råkar vara här.
Vincent Jag släpper dig inte, Mikael, inte efter alla dessa år. Jag trodde aldrig jag skulle få se dig igen.
Mikael Dito dito. Jag trodde det samma om dig.
Vincent Du måste berätta. Vad hände?
Mikael Var då när då?
Vincent När du försvann.
Mikael Du menar när jag lämnade orkestern.
Vincent Lämnade du den frivilligt? Du blev inte fockad?
Mikael Låt oss säga att det var ömsesidigt. Både jag och ledningen var eniga om att jag inte kunde stanna, men det var jag som sade upp mig.
Vincent Vi fick aldrig veta vad som hände. Du bara försvann.
Mikael Ja, det gjorde jag, och helt avsiktligt.
Vincent Utan en förklaring, utan att meddela dig med någon, utan att lämna något annat efter dig än en rökridå av ett bottenlöst svart hål.
Mikael Jag måste kapa alla förtöjningar omedelbart, Vincent. Det var nödvändigt. Jag hade inget val.
Vincent Du måste ha varit desperat.
Mikael Det skulle du också ha varit, om den rådande ordningen förnekat dig rätten att vara dig själv och ha den rätt du hade när den själv hade fullkomligt fel.
Vincent Ta det från början, Mikael. Jag släpper dig inte förrän jag fått veta allt.
Mikael Nej, det gör du inte om jag känner dig rätt. Nåväl, jag ska dra den långa historien utförligt. Det förtjänar du efter alla dessa år, när du trots allt kände igen mig. Men vi kan inte sitta på torken under tiden. Vad vill du ha att dricka?
Vincent Vad som helst.
Mikael Te eller whisky?
Vincent Jag kan ta båda.
Mikael Bra. Då gör jag det också. (*till ludret*) En kanna te och två whisky. (*Hon uppfattar.*)
Ludret (*till Vincent*) Du hittade tydligen en annan kamrat i stället.

Vincent Ja, och en som varit förlorad betydligt längre. (*Hon serverar.*)
Mikael Det var en helt vanlig orkesterrepetition...

Scen 2.

Dirigenten (slår av) Herr förste violinist, varför spelar ni inte?

Mikael Jag kan inte.

Dirigenten Vad menar ni? Kan ni inte läsa noter? Kan ni inte spela innantill? Ni har väl inte blivit konsertmästare för ingenting?

Mikael Jag beklagar, maestro, men den här musiken kan jag inte spela, för det är inte musik.

Dirigenten (röd) Vad vill detta säga? Bojkott? Revolt? Det går inte i en orkester. Ni är anställd för att samarbeta!

Mikael Jag är här för att spela musik, maestro, inte för någonting annat. Om ni försöker få mig att spela något annat än musik är det lika bra jag går hem.

Dirigenten (blodröd) Orkestern, vi tar paus! Alla tar ledigt en stund, utom jag och konsertmästaren! (*Orkestern bryter upp.*)

En cellist (till Mikael) Jag står på din sida. Gör upp med honom.

Dirigenten (när alla andra avlägsnat sig) Vad menar ni egentligen? Ni förstår väl att det här inte går an? Det är ju rent uppror mot dirigenten! Ni kan bli avskedad för mindre!

Mikael Få mig avskedad då, men jag kan inte kompromissa med musiken. Låter den för djävligt kan jag inte spela den.

Dirigenten Vi måste alla kompromissa. Vi måste alla då och då även låta den moderna musiken komma fram.

Mikael Ja, om det är musik. Men om det inte är musik går det inte.

Dirigenten Herr konsertmästare, jag har full förståelse för er musikaliska integritet, men ni kan inte ställa er ensam i en hel orkester. Ni kan inte avvika från programmet för att ni inte tycker om dess karaktär. Repertoaren har bestämts i förväg, och vi måste genomföra den. Det finns inget alternativ. Vill ni ställa er utanför får ni ta konsekvenserna och begära avsked.

Mikael Även om jag med den bästa vilja i världen skulle gå med på att flyta med strömmen skulle jag inte kunna göra det, därför att jag är musiker, och denna rappakalja av disharmonier utan melodi och rytm är inte musik. Jag beklagar. Det är en naturkraft i mig som vägrar att vara med och spela den.

Dirigenten Är ni medveten om att det är jag som har komponerat den?

Mikael Det spelar ingen roll. Även om det var Mahler själv eller Sibelius som hade komponerat den hade det ändå varit samma omusikaliska missljud, som inte bara får musikerna att lida utan till och med instrumenten att fara illa.

Dirigenten Ni förstår väl att ni inte kan fortsätta i orkestern med en sådan attityd? Ni sprider dåliga vibrationer och en negativ stämning och förstör moralen. Det kan vi inte ha i landets ledande orkester.

Mikael Jag blev musiker för att få delta i framförandet av musik för att få vara med om ynnesten att få ge det vackraste världen känner åt en tacksam publik. Det här tolvtonsoväsendet som vi tvingas framföra är bara missljud som låter illa som oupphörlig tandagnisslan och som ingen publik kan tycka om eller bli tacksam för. Därför kan jag som musiker inte spela den.

Dirigenten Då måste jag be er avlägsna er. Omedelbart, så att vi kan fortsätta repetera utan er. Jag ska tala med konserthusmästaren om saken. Ni kan inte stanna här. Det spikade programmet måste verkställas.

Mikael Som ni vill. Jag skiter i er och all er dåliga musik. (*tar sin violin och går rasande*)

Dirigenten (ensam) Han har rätt, men vi måste hålla masken. Även om kejsaren inte har några kläder på sig måste han hålla skenet uppe och bära dem med stolthet som om han inte var naken. Det går över. Det är den moderna musikens enda tröst: att den till skillnad från den klassiska musiken är dödlig.

Scen 3. En bar.

Bartendern Du har haft för många drinkar nu, Mikael.
Mikael Bara en till.
Bartendern Du hade den sista för länge sen.
Mikael Bara en till.
En gäst Var då hygglig mot honom, Kalle, ser du inte att han har en fiollåda? Jag bjuder dig på en drink, kompis, om du berättar vad du har i fiollådan.
Mikael Vad tror du?
Gästen Böcker?
Mikael Fel.
Gästen Prylar?
Mikael Vad då för prylar? Fel igen.
Gästen Säg inte att du har en fiol i den.
Mikael Vad annars?
Gästen Säg inte att du kan spela på den.
Mikael Vad skulle jag annars ha en fiol till?
Gästen Är det sant?
Mikael Tror du jag sitter här och ljuger?
Gästen Vad annars gör man på en bar så här sent.
Bartendern Han är faktiskt violinist, Ludde, och anställd i Konserthuset. Han borde inte vara här och dricka.
Mikael Varför inte det?
Bartendern Därför att musik och alkohol går inte ihop, kompis! Man kan inte spela rent om man inte är ren i hjärnan! Det vet väl du som är musiker!
Mikael Inte nu längre.
Bartendern Vad menar du?
Mikael Kan du inte lägga ihop två och två, du som är så klok annars?
Bartendern Är du inte musiker längre?
Mikael Nej.
Gästen Vad fan har du då en fiollåda till med en fiol inuti?
Mikael Jag har fått kicken från orkesterföreningen.
Bartendern Varför då? Spelade du fel för att du inte var nykter?
Mikael Det var värre än så. Jag vägrade spela fel för att jag var nykter.
Gästen Vi tror dig inte, kompis. Du drar på trissor.
Mikael Jag har aldrig ljugit i hela mitt liv.
Gästen Vi tror dig. Så ljusblått har du aldrig ljugit förr i ditt liv.
Bartendern Det kan faktiskt ligga något i vad han säger, Ludde. Han brukar inte komma hit och supa.
Gästen Om vi ska tro dig får du allt dra en låt för oss.
Mikael Jag spelar inte längre.
Gästen Ingen musiker lägger någonsin ner musiken.
Bartendern Dra en låt, kompis, så bjuder jag på nästa drink.
Mikael Skyll er själva. Jag bad inte om det. Om jag spelar fel så är ni ansvariga, som bad om det.
Gästen Det är rätt, kompis. Du har rätt publik här. Ingen hör om du spelar rätt eller fel.

Mikael (öppnar fiollådan, tar fram fiolen, stämmer litet grand, och spelar inledningen till Sibelius violinkonsert, fullkomligt rent hela vägen, avbryter sig när orkestern ska komma in.)

Som sagt, skyll er själva. (till bartendern) Var är drinken?

Gästen (imponerad) Tydligen kan du spela. Vad hände?

Mikael Som jag sade. Jag fick kicken.

Gästen Men varför?

Mikael De ville ta musiken ifrån mig. Jag vägrade gå med på det.

Gästen Här är något som inte stämmer.

Mikael Du sa det. Det var musiken som inte stämde. Jag vägrade därför att spela den.

Gästen Men vad var det då för fel på musiken?

Mikael Den var modern. Det var inte musik. Det var katzenjammer. Det var modern musik. Det var musik utan melodi och harmoni, så kallad atonal musik, som vår gästande dirigent hade komponerat och skulle uruppföra. Jag protesterade mot att tvingas delta i en sådan våldtäkt, ett sådant missbruk, en sådan hädelse, en sådan total förnedring av musikens väsen...

Bartendern Sāja, ta det lugnt. Här är en ordentlig dubbel whisky. Sveg den inte, utan ta det lugnt och försök att inte hetsa upp dig.

Gästen Så du vägrade spela modern musik?

Mikael Jag praktiserade civil olydnad. När det inte var musik längre lät jag stråken tiga. Det kunde inte dirigenten acceptera. Han hakade upp sig på min tystnad. Då förklarade jag den. Då kunde han ännu mindre acceptera mig och framtvingade mitt avsked på direkten.

Gästen Men så kan de väl inte göra?

Mikael De gjorde det. Eller jag gjorde det själv. Jag kan som musiker inte stanna kvar om de ska tvinga mig till omusik och antimusik, förnedring av musiken och omusikaliskt missljud...

Bartendern Ta det lugnt, kompis, och ta en klunk och lugna ner dig. Det är över nu. Du har större musikaliska experter här.

Gästen Jag hade faktiskt en gång en annan kompis som råkade ut för något liknande. Han var organist i en kyrka och fick sparken för att han propsade på det traditionella.

Mikael Så är det. Om en musiker som är anställd som sådan tvingas stå upp till musikens försvar, om hans tjänande av musiken inte längre är en självklarhet utan något han måste försvara, så har omusiken smugit sig in bakvägen och gjort hans ställning omöjlig.

Gästen Men du tänker väl inte lägga av med musiken för det?

Mikael Varför inte? Vad har jag mera med musiken att göra? Den har ju våldtagits ifrån mig. Musiken tjänar man bara som oskuld. Åker man på en våldtäkt har man ingen oskuld kvar att försvara. Musikens hela väsen handlar bara om renhet och oskuld.

Gästen Bli inte bitter nu bara.

Mikael Vad skulle jag annars bli? Hela etablissemanget är etablerat bara för att försvara sin egen korrupcion och kunna slå ner de som inte är etablerade. Om de som bestämmer över musiken föredrar omusik och bara kan tala illa om det som låter bra och inte har någon känsla kvar för ren musik så förtjänar de inte att ha någon riktig musiker hos sig. Alltså har jag ingenting mera med dem att göra.

En annan gäst Rätt så. Skit i dem, ty det har de gjort sig förtjänta av. Utnyttja din nyvunna frihet i stället. Ta dig friheter. Hänge dig åt utsävningar. Ta bättre vara på livet, nu när du äntligen har möjlighet.

Mikael Vad råder du mig till? Vilken väg visar du mig?

Den andre Raka vägen ner i helvetet, för det är den enda vägen som går vidare och leder framåt. Res bort, och ju längre bort, desto bättre. Du känner säkert någon fallen

vän i exil någonstans som du kan resa till och lära dig ett nytt liv av. Annars kan jag ge dig några tips.

Mikael Helst av allt skulle jag bara försvinna.

Den andre Rätt så, min gosse. Du är på rätt väg. Det är bara att rymma fältet och inte meddela någon vart du har tagit vägen, så får de något att tänka på.

Mikael Säg vart jag ska åka.

Den andre Varför inte Grekland?

Mikael En bra idé.

Den andre Du kan ju börja där. Passar det inte kan du sedan resa vidare. Ju längre bort du reser, desto billigare kan du leva. Du har hittat hem sedan när du inte längre behöver tänka på att betala för dig.

Mikael Du är en klok man.

Den andre Du hade tur som stötte på mig. Jag reser till Indien i morgon. Har du lust att hänga med?

Mikael Vart i Indien?

Den andre Goa.

Mikael Finns det plats?

Den andre Det finns det alltid.

Mikael (sträcker fram handen) Jag hänger med.

Den andre (fattar den) Det gör du rätt i.

(De dricker tillsammans. Sedan tillbaka till scenen med Vincent.)

Mikael Där började det. Resten är en lång historia.

Vincent Jag vill gärna höra hela.

Mikael Det ska du få. Men vi har all tid i världen på oss. En bra historia förtjänar att man ger den god tid på sig, för annars tar den för fort slut.

Vincent Får jag fylla på ditt glas?

Mikael Det är lika bra du beställer in en ny kanna te med det samma. Vi kommer att sitta här och dricka hela natten.

Akt II scen 1.

John Du gjorde alldeles rätt i att rycka upp dig själv med rötterna och kapa alla band med ditt tidigare liv. Det behöver vi alla göra, men det är få av oss som gör det.

Mikael Har du gjort det?

John Jag har aldrig behövt göra det, då jag föddes rotlös från början. Men låt oss inte bry oss om det. Vad jag däremot måste varna dig för är alla frestelserna i ditt nya fria liv. Det är alltför lätt att bara ge sig hän åt vilken utsvävning som helst för den rena verklighetsflyktens skull.

Mikael Jag är tacksam för din vägledning.

John Du hade kanske tur som råkade på mig. Det är inte alla som vet vad det handlar om och var fallgroparna finns, medan jag umgåtts med dem hela livet. Har du provat några droger ännu?

Mikael Inte professionellt.

John Vad betyder det? Att du berusar dig men inte betecknar dig som beroende ännu? Det är den värsta av alla fällor. Tror man det är man redan beroende och fast.

Mikael Undervisa mig. Vad bör jag veta, och vad bör jag göra?

John Det är mycket enkelt. Du måste helt enkelt lära dig konsten att umgås med dem. Egentligen finns det bara två farliga droger: alkohol och tobak. I jämförelse är allt annat ofarligt, om man inte hänger sig åt missbruk. Naturligtvis är allting farligt som leder till missbruk. Vem som helst kan bli missbrukare av vad som helst, och det gäller att inte bli det, för det är bara dumt. Liksom indianerna kunde umgås

med både tobak och marijuana utan att bli missbrukare, de inhalerade aldrig, kan vi göra det. Tyvärr ligger det i den vite mannens natur att gå till överdrift i allt. Det är det man måste lära sig att inte göra.

Mikael Så du menar, att alla droger som finns tillgängliga här, som hasch och heroin och allt möjligt annat, är ofarligt i jämförelse med tobak och sprit?

John Det finns ingen mer försåtlig drog än alkohol, just för att den är allmänt accepterad och den mest vanebildande. Den leder inte direkt till sjukdom och symptom, som tobaksmissbruk gör, utan verkar mycket tystare och försåtligare. Börjar man dricka regelbundet är man redan alkoholist, hur litet man än tror sig vara det. Hemligheten är, vilken drog det än gäller, att aldrig göra det till en vana. Tar man bara en liten dos ibland, helst ytterst oregelbundet, och ju mer sällan, desto bättre, så kan man lugnt umgås med vilka droger som helst och med framgång och behållning varje gång. Hemligheten ligger just i distansen. Det är den man till varje pris måste behålla. Gör det till en konst. Alla läkare är överens om att det bara är hälsosamt att ta sig ett glas rödvin ibland men aldrig mer än högst ett glas om dagen. Håller man sig till den begränsningen kan man hålla distansen. Vissa droger är svårare att hålla distans till, då många ganska snart ger ett sug efter mera, men det är just suget man måste motstå. Låt det bli en varningsklocka. Åt dig aldrig mätt, drick dig aldrig otörstig, sup dig aldrig full, och rök dig aldrig medvetlös. Känn in kroppen, och lyssna noga på den. Bara så länge det gör gott är det hälsosamt. Så fort det uppstår abstinens eller sug eller en överväldigande aptit på mera, så är risken att man lurar sig själv till att ge efter. Man får aldrig ge efter. Det är som en vacker kvinna: åtrå henne, älska henne, dyrka henne, men gör aldrig våld på henne eller på dig själv.

Mikael Hur gammal är du? Hur länge har du hållit på med droger?

John I hela mitt vuxna liv. Jag är över femtio.

Mikael Du kunde passera som trettiofem.

John Det är för att jag alltid hållit distansen, både till kvinnor och till droger. Jag nyttjar dem och njuter av dem, men jag har aldrig missbrukat dem.

Mikael Och sprit?

John Det är den enda drog jag aldrig har rört. Min styvfar var alkoholist och gjorde mig allergisk mot den från början. Det är kanske det som har räddat mig.

Mikael Är de andra drogerna då bara förbjudna och olagliga för att de inte är lika etablerade som alkohol?

John Precis. Till och med kaffe var olagligt i västerlandet och betecknades som en social fara och farsot så länge det var nytt. På sjuttonhundratalet var kafferepstanternas största skräck den ständigt hotande polisrazzian. Bananer ansågs som livsfarliga när de första gången presenterades. Därför är de klassiska drogerna som hasch och marijuana, kokain och heroin, och även LSD och ecstasy så attraktiva, just för att de är förbjudna. De är fortfarande hemliga och bannlysta som olagliga och därför så spännande. Ingen frukt var någonsin så attraktiv, spännande, oemotståndlig och effektiv som det förbjudna äpplet i paradiset trädgård. Likväl var det bara ett helt vanligt äpple.

Mikael Var skulle du säga ett gränser går mellan hälsosam njutning och missbruk?

John Den är svår att se om man nyttjar njutningen ensam. Därför bör man göra det i sällskap. Snedtrippas är alltid ensamtrippas. I sällskap har man alltid en viss försäkring i samvarons trygghet mot missbruk och snedtrippas. Man kan hålla koll på varandra och stödja varandra med dialog och kontakt. Därför bör man aldrig röka hasch ensam. Då är man på säkra sidan. I gott sällskap kan man bara ha det trevligt, och så länge sällskapet inte spårar ur måste det ge en god och konstruktiv behållning vad man än gör.

Mikael Gäller det kärlek också?

John I synnerhet kärlek. Ingen kan älska ensam. Det är en bra liknelse. Låt umgänget med drogerna vara en kärleksaffär, och se alltid till att ha god kontakt och gott sällskap i det umgänget, så får du behålla det. Men här kommer nu Laila.

Laila Jag ser att du hamnat i gott sällskap hos John. Du kunde inte få någon bättre vägledare här.

Mikael Det är jag tacksam för. Men jag har bara hittat goda vänner här.

John Mikael tvingades i exil från sitt yrke och sin verksamhet som seriös musiker när han tvingades spela atonal musik och vågade protestera.

Laila Vilket instrument?

Mikael Violin.

Laila Det bästa av alla instrument. Har du din violin med dig?

Mikael Nej, jag lämnade den hemma. Det hade varit för opraktiskt att ta den med hit, där jag säkert dessutom hade förlorat den.

Laila Lider du inte av att vara utan den?

Mikael Outsägligt.

Laila Längtar du tillbaka till det liv som du berövades?

Mikael Nej. Jag tror att jag funnit ett bättre här.

Laila Om du saknar din violin kunde du försöka spela på mig i stället.

Mikael Är du ledig? Tillhör du inte John?

Laila John har ingen kvinna och har aldrig haft någon. Och jag tar inte vem som helst, men jag känner igen mig själv i dig.

John Laila var skollärare men tvingades till avsked av sitt lands skolsystem, när hon inte kunde acceptera att de viktigaste ämnena rationaliserades bort.

Mikael Vilka var de viktigaste ämnena?

Laila Alla ämnen som gav bildning, som religion och historia, litteratur och musik, konsthistoria och estetik. Till och med Shakespeare rensades ut från litteraturundervisningen i engelska på universitetsnivå. Då gick det för långt, jag protesterade och utmanövrerades från skolsystemet såsom icke lämplig att samarbeta med.

Mikael På samma sätt blev jag utstött från en symfoniorkester för att jag påstod att atonal musik inte var musik.

Laila Det är det ju inte heller. Men ingen kejsare som går naken tycker om att få det påtalat för sig att han faktiskt inte har några anständiga kläder.

Mikael Hur länge har du känt John?

Laila Ända sedan jag kom hit för några år sedan. Men vi har inte mycket gemensamt.

Mikael Men ni passar bra tillsammans.

Laila Vi kommer från samma land, talar samma språk och tycker båda om att odla ett tillräckligt långt hår att kunna vara stolta över. Men mitt hår har alltid varit längre än hans. Kvinnor är alltid generösare än män. Kvinnor har inget monopol på att få odla och bära så långt hår som möjligt, männen har samma mänskliga rättighet till hur långt hår som helst, men det klär kvinnor bättre.

Mikael Jag skulle gärna försvinna in i ditt hår.

Laila Gör det då. Jag hälsar dig välkommen.

Mikael Men går jag in i dig så gör jag det för att stanna.

Laila Går du in i mig så ber jag dig att stanna. Och även om du går ut igen så kommer jag alltid att behålla dig inne hos mig.

John Se upp för henne, Mikael. Hon är den bästa rövare av själar jag vet.

Mikael Jag delar gärna med mig frivilligt av min själ.

Laila Så ska det låta.

Mikael Jag vill gärna höra mera om din erfarenhet av vårt samhälles smalspåriga inskränkthet.

Laila Det är inte intolerans det handlar om utan bara inkompetens och brist på utbildning och erfarenhet.

Mikael Vi som drivits i exil av världen har mycket att undervisa världen i.

Laila Till exempel ren musik.

Mikael Och sunt förnuft när det gäller bildning. Vad är bildning utan historia? Vad är kunskap utan litteratur?

Laila Vad är livet utan skönhet och sanning? Vad är makt utan kunskap? Bara dårskap. Men världen har därför alltid regerats av dårskap, då kunskapen alltid körts över och satts på undantag.

Mikael Hur kunde vårt samhälle avvara en så klok lärare som dig?

Laila Dess fåfänga kunde inte stå ut med att jag visste mer än de om vilken kunskap som var nödvändigast på lång sikt.

Mikael Kortsiktigheten har fördärvat hela världshistorien.

Laila Och mänskligheten.

John Jag lämnar er åt er själva. Ni klarar nog era förehavanden utan min medling. Rök inte på för mycket bara, hur passionerade ni än blir.

Laila Behöver vi bli mer passionerade? Känner du för mera stimulans, Mikael?

Mikael Du är mera stimulans för mig redan än hela världen.

Laila Säg bara till om du känner för ett bloss.

Mikael Vi tar det efteråt som avslappning mellan varven.

Laila Vi förstår varandra.

Mikael Det är som om vi alltid hade känt varandra.

Laila Det har vi säkert gjort. Annars hade vi inte återfunnit varandra.

Mikael Jag har aldrig mött någon vackrare än dig.

Laila Kom in i mig, min vän, och stanna där.

(De älskar.)

Scen 2.

Peter Var lycklig, du, som blott blir refuserad och som slipper bli en del av etablissemanget, denna maffia över strecket som är bara till för att slå ner envar som vågar vara något extra. Bättre då att vara oskyldig och ren och utan makt och ha sitt namn förträngt och skrivet blott i vatten, okänt utom blott för evighetens hav där allt förgängligt, etablerat, grymt och temporärt försvinner med allt ytligt, småaktigt, vulgärt och billigt skräp, som skrivs för pengar, äregirighet och fåfänga, och som ej ens är värt den lilla nytta som man ändå får ut av ett stycke WC-papper. Man skall ju ändå försvinna. Lika gott då att från början vara helt förlorad, uppgiven, försvunnen, glömd som refuserad till förbannelse och nöja sig med den naturliga och eviga exilen som ej mer än blott en flyktig vattendroppe i ett hav.

Mikael (begrundande) Du nämnde grymhet. Har samhället behandlat dig lika grymt som mig?

Peter Nästan. Jag blev bara ihjälrefuserad vad jag än skrev. Det spelade absolut ingen roll om det var bra. Ju bättre, historia, desto säkrare refusering.

Mikael Låt mig gissa. Du skrev inte modernistiskt. Du hade klassiska ideal. Du höll dig till så kallade urmodiga former. Du föredrog skönhet framför vulgaritet och

sex. Du vinnlade dig om att ha ett oantastligt språk, som krävde någon uppmärksamhet av läsaren.

Peter Jag var inte ensam. Ju seriösare, desto mer ignorerad och konsekvent förträngd och refuserad. Diktare som Dante och Goethe, Shakespeare och Schiller hade inte haft en chans idag. De skulle bli ihjälrefuserade, utskrattade av sina lektörer, som är anställda av sina förlag bara för att refusera så många som möjligt och åtminstone alla som inte är direkt publikfriande.

Mikael Du är bitter.

Peter Är det så konstigt? Har jag inte rätt att vara det, kanske? Litteraturen var mitt livs första kärlek och blev hela mitt liv. Den klassiska litteraturen från Bibeln till Stefan Zweig framstår för mig som en självklarhet att egentligen alla människor borde kunna utantill eller åtminstone ha läst rätt igenom minst en gång. Är det fel? Skall då ignoransen sättas högre än kunskap och insikt?

Mikael Har du då gett upp?

Peter Inte för mig själv, men för samhället. Jag ger inte en ruttens potatis för det. Det har självmant valt ytlig kommersialisering till döds som sin egen undergång. Det har själv skrotat idealismen och troheten till skönheten. Det har skrotat alla estetiska värderingar. Kvar är bara formalism och teknik till döds så länge den är kommersiell och marknadsförbar.

Mikael Vem är du?

Peter En av de många försvunna. Det försvinner tusentals varje år från vårt samhälle, som bara lämnar det och aldrig hör av sig mera. Förr i tiden efterlystes de, men numera är de så många, att efterlysningarna skulle få samhället att framstå i en betänkelig dager. Och alla de försvunna ersätts ju av illegala invandrare, färgade desperata afrikaner och orientaler som betalar vad som helst för att få bli insmugglade till ett samhälle som tar hand om dem, till skillnad från alla de utstötta försvunna plikttrogna idealisterna, som mer eller mindre sparkas ut, fryses ut och förklaras icke önskvärda. Jag är frivilligt försvunnen och kommer aldrig mer tillbaka. Jag skiter i det samhälle som sket i mig.

Mikael Har du fler bittra dikter?

Peter Hur många som helst.

Mikael Låt höra.

Peter Skyll dig själv. Vad sägs om en oändligt tråkig skräna om diktarens sociala ställning?

Han diktar seriöst och har något att säga,
är mångsidig och behärskar alla genrer
men blir bara refuserad,
år ut och år in,
verk efter verk,
decennium efter decennium,
av vilket förlag som helst,
som bara kör med samma intetsägande opersonliga formler
utan kommentar, utan uppmuntran,
utan erkännande, utan bekräftelse
ens på att någon läst insänt manus.
Vad har förlagen att vinna på
att refusera en diktare
konsekvent för alltid
vägrandes att ge honom den minsta chans?
Oberoende av kvalitet, produktivitet,
intressant innehåll och oantastligt språkbruk?
Han hänvisas till byråldans svarta självmordsmörker
eller till nätet, men där får han betala för att prostituera sig.

Aldrig förr i historien har diktare haft den ställningen
att de nödgats betala för att komma ut.
Det är unikt för vårt samhälle och vår tid.
Är diktaren en kvinna är hon utan tvekan en ensamstående mor
och utsätts då för skönstaxering för sin fattigdom,
då taxeringsmyndigheterna inte tror på att inkomster kan vara för låga –
man kan ju inte leva under existensminimum,
och framgår det att man gör det enligt deklarationen
måste man ljuga, alltså blir det skönstaxering
med våldgästning av kronofogden
som återkommer varje år
då vederbörande inte har några tillgångar.
Och diktaren fastnar i anonymitetens fattigdomsfälla
och kan ej ta sig ut ur den onda cirkeln
av misärens återvändsgränds ekorrhjul;
så det slutar helt logiskt med självmord,
han försvinner frivilligt då han inte var önskvärd,
han var från början utesluten från samhället,
liksom Platon uteslöt Homeros från sitt akademiska 'idealsamhälle'
där endast rumsrena akademiker fick förekomma
medan fantasin, kreativiteten och friheten uteslöts.
Måste det då vara så illa?
Diktaren ville inte bli negativ eller bitter,
han ville bara skriva konstruktivt och kreativt,
han ville bara berätta goda historier,
men den långsamma kvävningen i ett samhälle
där kulturen var satt på undantag och tabustämplad
om den skilde sig från modet och lönsamheten
tvingade honom vart han icke ville,
in i bitterhetens, isoleringens och föraktlighetens hörn,
som ej var acceptabelt,
så han försvann helt frivilligt
med alla sina dikter, dramer, romaner,
essayer, reseskildringar, noveller, biografier,
som allt deletades från nätet
eftersom han inte längre kunde betala
notan från sitt webbhotell.
Vi kommer aldrig ens att få veta
vad han/hon hette
då diktaren tog konsekvensen
av samhällets ihjälrefusering av honom
och tog med sig sin identitet
bort ifrån det.

Och förlagen tiger och skär ner
och skyller på att böcker är för dyra
både att köpa men i synnerhet att producera,
varför bara någon promille numera accepteras årligen
av tusentals insända manus,
varför refuseringsruljangsen blir utesägligt trist
och de riktiga manusen till slut
alla bara hamnar i dokumentstrimlaren.
Men är det inte värre än själva nazismen

med deras bokbål
att förstöra böcker innan de ens blivit tryckta?
Och hur kan någon skribent
mer ha något förtroende för något förlag,
om allt vad förlagen kan göra
är att förstöra ditt manus?

Det frågar jag dig nu, min vän, som är här för att representera mitt
samhälle. Varför har du uppsökt mig? Varför vill ditt samhälle inte lämna mig i fred
efter att ha aborterat mig?

Mikael Jag är själv i samma sits som du. Därför är jag här. Bara därför har vi
träffats här.

Peter Bra. Känn dig välkommen i de fördömdas skara, de av samhället
oönskade, de onödiga nyskaparna.

Mikael Jag lämnar dig i fred, Peter. Jag har tyvärr ingen tröst att ge dig, då jag
själv är lika fördömd som du. (*går*)

Peter (ensam) Driver omkring som en zombie,
allting är åt helvete,
ens liv en fattigdomsfördömelse
som ständigt blott förvärras
tills man slutar i en rännsten
som ett vrak som inte finns,
utmärglad och förbrukad
av ens eget bristfälliga leverne
av dålig mat och ingen inkomst,
värdelös som nolla, utkastad och pissad på,
som om det ej var nog att man en gång blev skrotad
av det samhälle som gav en livet
bara för att tvinga in en i en dödlig grottekvarn
av giftig omänsklig miljöförstöring
och kulturbankrutt och samvetslös kapitalistisk hårdhet.
Allt som fattas är ett regelmässigt självmord,
men att dö blir dock det sista som jag gör,
och förrän jag gör det vill jag se någon rättvisa.
Natur, av vilken anledning vill du uppskjuta domedagen?
Mänskligheten kan ej göra sig än mer förtjänt av undergången,
vi blott väntar på dina Tsunamis,
stormars gisslande infernon som skall vräka
alla giftiga fördärvliga urbaniseringar åt helvete
och rädda världens framtid åt naturen.
Vi har väntat på din vedergällning av omänskligheten
i nu snart två tusen år, men ser den mera avlägsen än någonsin
och mänskligheten mera frossande i sitt fördärv,
sin onatur, omänsklighet och stank och smuts än någonsin.

Laila Du går här som en annan Hamlet och filosoferar dystert. Kan jag hjälpa dig?

Peter Nej, Laila, vackra Laila, Mikaelns kvinna, ingen kan mer hjälpa mig.

Laila Jo, kärleken kan hjälpa dig.

Peter Men du är Mikaelns kvinna.

Laila Nej, jag tillhör kärleken allenast, och min kärlek ger jag den som bäst
behöver den.

Peter Du menar...?

Laila Ja, min vän, du är nu den som bäst behöver den.

Peter Och får jag älska dig? Din Mikael har ingenting emot det?

Laila Om han har det är det hans bekymmer, och han kommer över det. Han

får helt enkelt acceptera det. Jag älskar vem jag vill, och jag har rätt att ge min kärlek åt den som förtjänar den.

Peter Så jag får ha dig, smeka ditt oemotståndligt långa silkeslena mörka hår och slockna i dess rikedom med all min smärta, bitterhet och utsägligt eländiga grämlse?

Laila Det är din sjukdom. Jag vill bota den. Vad annars är ett kollektiv och sällskap till för, om ej för att trösta den som lider av sin olycka och ensamhet?

Peter Hur länge får jag ha dig?

Laila Hela natten, eller tills du inte mer behöver mig men klarar dig och vill bli fri från mig. Ty ingen kan förbli beroende i längden av en kvinnas kärlek. Mannens manlighet gör alltid ytterst anspråk på självständighetens frihet.

Peter Låt mig älska dig då, låt mig få behålla dig i evighet om så blott för en enda natt, så att jag sedan alltid kan få bära med mig av din kärleks sällhet, du den vackraste av alla kvinnor.

Laila (ler) Ja, så kallar mannen alltid den han älskar i den stund han älskar henne. När han genomskådar henne är den skönheten förbi.

Peter Jag vill ej såra Mikael, dock.

Laila Min Mikael känner och förstår mig. Annars skulle jag ej bjuda ut mig.

Peter Älskade!

Laila Kom in i mig, min vän, och låt mig sedan få förbli i dig som oförglömlig som en evig vän, på det att du må vara frälst och räddad från ditt eget sinnes onda cirkel.

Peter Du om någon kunde frälsa mig men ingen annan.

Laila Så låt mig då få göra det. Du kan ju sedan skriva dikter om min kärlek. *(Hon får honom med sig in i sin hydda.)*

Scen 3.

John Du tror inte att han har blivit upprörd över att du har bedragit honom?

Laila Jag har inte bedragit honom. Jag älskar honom fortfarande.

John Men du har älskat en annan.

Laila Jag har delat med mig av min kärlek. Är det ett brott? Jag tror inte Mikael är så dum så att han tycker det.

John Här är han nu. Han vet väl om det?

Laila Naturligtvis.

John Är allt väl, Mikael?

Mikael Varför skulle det inte vara det?

Laila Du är inte upprörd över att jag bedragit dig?

Mikael Har du bedragit mig? Hur då?

Laila Jag gick i säng med en annan.

Mikael Vad du gör i sängen med en annan är helt och hållet en sak mellan dig och honom. Endast vad vi två gör tillsammans angår mig.

John Du lär dig snabbt hur det fungerar här. Du är bra på att anpassa dig.

Mikael Jag älskar dig fortfarande, Laila. Det är det enda som betyder något för mig. Hur du sedan förvaltar min kärlek står dig helt fritt.

Laila Tack för min frihet.

Mikael Har du älskat med John också?

Laila Nej, han har aldrig velat.

John Om jag skulle älska med alla de vackra damer som visat sig intresserade av mig skulle jag aldrig ha fått en ledig stund. Lika bra att säga ifrån med detsamma och avstå från alla, så slipper man lojalitetsproblem.

Mikael Laila tycks ändå kunna lösa dem.

John Det är för att hon är så naturlig. Men du borde träffa Lukas, Mikael.

Mikael Vem är Lukas?
John En annan stackars musiker.
Laila Han dök upp igår.
Mikael Har han också lämnat all ära och redlighet bakom sig?
John Det verkar så, men av helt andra skäl än du.
Laila Här är han nu.
John Möt Mikael, Lukas, en kollega till dig, fast violinist. Lukas, Mikael, är pianist.
Lukas Var.
Mikael Vad hände?
Lukas Det är frågan. Växte jag ifrån musiken, eller övergav musiken mig? Jag har helt enkelt förlorat min musa, och jag vet inte själv hur.
Mikael Och därför har du tagit semester på obestämd tid.
Lukas Det ser inte bättre ut.
Mikael Men vad hände?
Lukas Min musa svek mig. Automatiken fungerade plötsligt inte längre. Jag kunde inte längre lita på mina fingrar. De ville inte längre lyda order. Då var det inte längre roligt att spela, när fingrarna inte ville samarbeta. Det kan hända vem som helst. Vad hände med dig, eftersom du är här också som en annan strandad vrakdel?
Mikael Jag blev fockad när jag vägrade vara med och framföra atonal musik.
Lukas Du är inte ensam. Den tortyren känner jag många musiker som fått utstå och prostituerat sig genom dess sado-masochism för musikens skull, för att alls få vara kvar och medverka i den riktiga musiken. Det är ett problem över hela den dekadenta västvärlden.
Mikael Tala inte om det. Var det ingen yttre faktor som spelade in i ditt fall?
Lukas Naturligtvis för jag illa i musikens värld. Vilken musiker gör inte det. Vi blir mobbade och föraktade, vi får slita ont som slavar för musikens skull och ådra oss yrkessjukdomar genom slitningar och skeva ryggar, och jag blev avskedad flera gånger.
Mikael Som vad och för vad?
Lukas Som organist och dirigent. Jag höll på att bli orkesterdirigent, men musiken jag fick dirigera var för enkel, så jag lät orkestern sköta de enklare bitarna själv medan jag flirtade med publiken. Det tyckte ledningen att var för excentriskt. Som organist fick jag sparken för att jag spelade fel låtar vid fel tillfälle och för att jag propsade på återanvändning av musik på latin.
Mikael Vad var det för fel på det?
Lukas Det var en katolsk kyrka, och de hade inte använt latinet på femton år.
Mikael Så du blev fockad för att du föredrog riktig musik framför falsk musik.
Lukas Precis.
Mikael Ju mer musikalisk man är, desto svårare och smalare blir ens väg i musiken. Du var väl bara inte kompositör också?
Lukas Jo.
Mikael Har du slutat med det också?
Lukas Jag blev för kritisk. Jag fastnade i det tekniska. Och här finns inget piano, som jag kan testa musiken på så att den låter rätt och bra.
John Vi kan alltid på något sätt skaffa dig ett piano.
Lukas De får bara illa här i Asien med den extrema tropiska fuktigheten och monsunen.
Mikael Om du får tag i ett piano skulle vi kunna försöka spela tillsammans.
Lukas Har du en violin här?
Mikael Om du kan fixa ett piano kan jag fixa en violin.
Lukas Musan är viktigare. Man måste ha en fantasi att spela för, en vacker flicka, en ande att sträva till, en stämning att kunna arbeta med.
Mikael Den vackra flickan har du här. Det finns ingen vackrare.

Lukas Jag trodde hon tillhörde Peter, den misslyckade poeten.
Laila Jag tillhör alla misslyckade poeter, vare sig de är skribenter eller musiker.
John Hon älskar alla och är trogen alla.
Lukas (*granskar henne*) Och ingen känner sig bedragen?
Laila Det är omöjligt, då jag aldrig bedrager någon. Alla vet vem jag älskar, och den jag älskar mest vet det också, och jag släpper aldrig en kärlek.
Lukas Det skulle vara en sådan som du för att få mig i gång att spela igen.
Laila Då är det bara ett piano vi behöver.
Mikael Och en fiol.
John Det ska vi säkert kunna fixa.
Mikael Vad spelar du helst?
Lukas Kan du Beethovens violinsonater? Ingenting går upp mot Beethoven.
Mikael Säg inte att du spelar Kreutzersonaten.
Lukas Vad annars?
Mikael Jag njöt alltid av att spela Fritz Kreisler.
Lukas Han är lätt att ackompanjera.
John Ni har redan en musa och en publik. Instrumenten blir en baggis.
Lukas Jag har inte spelat på flera månader.
Laila Då är det väl dags att sätta i gång igen nu då.
Lukas Det skulle vara för att behaga dig i så fall mest av allt, du vackra varelse. Man skulle mest kunna tro att du egentligen tillhörde John här.
Laila Bara för att vi har nästan lika långt hår behöver vi inte vara syskon.
Mikael Kom, John. Låt oss genast gå ut på instrumentjakt.
John Det ska bli mig ett nöje. (*bryter upp med Mikael*)
Laila Och dig skulle jag kanske behöva visa omkring lite mera här? Känner du folket här?
Lukas Egentligen inte, då jag är mycket blyg.
Laila Då hade du tur som träffade mig. Efter min bekantskap kan ingen vara blyg längre.
Lukas Hur kommer det sig?
Laila Min kärlek smittar av sig och tenderar att förplikta dess mottagare till att sprida den vidare. Kom! (*tar honom i handen och för honom med sig*)

Akt III scen 1.

Mikael (*med en fiol*) Var dröjer nu Lukas? Han skulle komma hit i gryningen, så att vi kunde sjunga upp havet ur dess nattliga vila och få det att röra på sig en aning, men han är inte här. Kan han då verkligen ha försovit sig? Det är inte alls likt honom med hans ständigt dåliga sömn.

John (*inträder gravallvarlig*) Väntar du på Lukas?

Mikael Ja. Vi lovade varandra att träffas här i gryningen. Som du ser har jag fiolen i högsta hugg för att sjunga upp solen och havet och livet. Det är bara han som fattas.

John Jag är rädd att du får göra det ensam.

Mikael Otänkbart. Det var bara han som kunde få mig att börja spela igen, och det var bara jag som kunde få honom att börja sjunga igen. Vad har hänt?

John Det värsta tänkbara.

Mikael Vad är det du säger?

John Vi har hittat honom, Mikael. Han är borta.

Mikael Omöjligt.

John Ja, så verkar det, när han kommit i gång med sin musik igen och allt, men tyvärr, han har lämnat oss.

Mikael Har han stuckit hem?

John Om det ändå vore så väl.

Mikael (börjar ilska till) Vad döljer du för mig? Vad har hänt?

John Han ville inte vara med längre. Han har lämnat musiken för andra gången, och nu blir det svårare att få honom tillbaka.

Mikael Ut med språket, John! Han har väl inte gått och dött!

John Nej, Mikael, inte han, men en annan. (*Laila kommer in med ett sällskap som bär på ett lik. Mikael, chockad, reser sig.*)

Mikael Nej! Det får inte vara sant!

Laila Det är inte Lukas, Mikael. Det är Peter.

Mikael (förvirrad) Peter? Var är Lukas då?

Laila Han har stuckit. Han ville inte vara med längre.

Mikael Vad är detta? (*helt desorienterad*)

Marcus (till Laila) Är detta Mikael, som kunde locka fram toner ur Lukas igen?

John Den samme.

Marcus (kommer fram till Mikael) Jag är Marcus, en god vän till Peter, tidigare läkarkandidat. Du bör veta allt vad som har hänt.

Laila Skona honom, Marcus. Han är ny här.

Mikael Nej, skona mig inte! Jag måste genast få veta allt!

Marcus Peter hade länge grubblat över självmordsutvägen. Han såg sitt liv som förfelat och förspilt och ville börja om från början igen under helst bättre premisser. Han föddes med ett svårt handikapp från början, han led av astma, precis som Vivaldi, och det var därför han kom till Indien, för här var det lätt att komma över Daturaörten, som han upplevde som sin mirakelmedicin och räddning. Samtidigt såg han den som sin väg ut ur livet, om det skulle behövas, ty det behövs inte en stor överdos för att man skall kvävas. Han trodde på reinkarnationen och såg den också som sin potentiella räddning, då döden direkt skulle ge honom ett nytt liv, som han kanske kunde designa själv. I detta livet hade hans familj skrotat honom, hans egen moder hade gjort honom arvlös och gett över familjeegendomen till hans äldre mera etablerade bror, vilket också motiverat honom till att lämna allt och fly hit till Indien. I natt simmade han ut så långt han orkade och intog där sin befriande överdos, som skilde honom från livet i det varma havets vaggande famn. Han drömde alltid om att försvinna som en vattendroppe i havet. (*Mikael är alldeles bedövd.*)

Mikael Lärde alls någon känna honom? Finns åtminstone hans dikter kvar?

Marcus Vi försöker samla ihop dem, men det finns bara ett fåtal här. Frågan är om någon bryr sig om de som eventuellt sprids omkring bland vänner och bekanta där hemma.

Laila (med Peter i sin famn) Du arme poet, hur skall vi någonsin lyckas övertyga dig om att du inte levde förgäves, och att du offrade ditt liv för en högre mening än vad någon dödlig kan drömma om? Du levde och dog blott för friheten, för rätten att få drömma och kunna skapa, för den gudomliga förmågan, som du hade, att kunna skapa bestående skönhet av ingenting, att rätt formulera sanningen och dokumentera den så att de dödliga måste vakna ur sin dödliga sömn inför sanningens ofrånkomliga realism, och att alltid få dra vidare, även om din enda slutliga utväg var att kliva över från detta livet till ett annat. Jag vet, och vi alla som kände dig vet, att du aldrig gav upp. Tvärtom. Du offrade din dödlighet för att ge din odödlighet sin rätt att leva.

John Du vaggar den döde som ett barn i din famn, som en madonna sin mördade son, men du måste skiljas från honom, Laila. Det är bara en död kropp. Peter är borta.

Mikael (slutligen) Och Lukas? Vad hände med Lukas?

Laila Han fick en chock och stack iväg. Han skrek till mig till avked: "Kan jag då aldrig återuppta musiken utan att nya förbannelser skall drabba mig och dem jag älskar?"

John Vi försökte fånga honom, men han hann iväg före oss. Han tog tåget norrut.

Mikael Har ni någon aning om vart?

John Förhoppningsvis hör han av sig. Vi har ju alla elpostadresser. Han kanske åkte till Dharamsala eller Manali.

Mikael Vad är det för ställen?

John Det tar vi en annan gång.

Marcus Vi tog med oss Peter hit för att i kväll när solen går ner kremera honom. Det blir som en gudstjänst till hans ära, ett likbål som det som en gång tändes vid stranden där Arno metamorferas till havsvågor för att föra Shelley till himlen.

Laila Vi är kvar, Mikael. Var inte chockerad.

Mikael Det verkar som om ni varit med om sådana här tragedier förut.

John De är inte ovanliga, Mikael. Många har lämnat oss genom överdoser, om inte just här så efter att de först gett sig iväg, precis som Peter.

Mikael (torkar en tår) Förlåt mig, vänner, men för mig är detta ett svårt kapitel att acceptera.

John Det är det för oss alla.

Jonatan ("den andre kroggästen") Vi skall fira hans avfärd på rätt sätt. Hans likbegängelse skall bli till en fest som aldrig skall glömmas. Han har valt att gå vidare, *so what?* Det var på hans eget ansvar, och om han gjorde vad som var rätt, så mycket bättre för honom!

Mikael Har du firat likbegängelser här förut?

Jonatan Vi brukar göra så här. Om en kamrat dör anonymt och självmant stannar hans bortgång mellan oss, och vi bränner honom själva och sprider askan över havet. Det är det enda naturliga.

Mikael En fest, säger du, med droger och sprit, röka och berusning, vilda danser och orgier?

Jonatan Är det bättre som de gör hemma, med tårta och kaffe, nubbe och vin, gravöl och tillgjordhet, krystade kondoleanser och pekoral snyftanden vid kistan i kyrkan, sirapssentimentalitet och patetiskt böl?

Marcus Man tar seden dit man kommer. I Indien är änkebränningar fortfarande en ren formalitet och ingenting märkvärdigt. Vi har lärt oss att leva här på ett eget sätt som inte är indiskt men inte heller europeiskt.

Mikael *Hippie style?*

John Någoting ditåt. Kanske närmast det buddhistiska, som är så oceremoniöst som möjligt: bara ett naturligt och enkelt farväl. Men här måste vi bränna kroppen av sanitära och hygieniska skäl.

Mikael Gör som ni brukar. Jag hänger med vad ni än gör om än ganska passivt. Jag lär mig väl så småningom. Vi har väl alla lämnat vårt gamla liv bakom oss, så jag får väl göra det också och lära mig denna högre klass i en ny skola. Värre än så är det inte.

Laila Vi behöver alla trösta varandra. Därför är det viktigt att vi håller samman, alla vi som kände Peter och trodde oss förstå honom. Vi delade ju i viss mån alla hans öde, han var en av oss, och med hans avfärd har vi alla förlorat en del av oss själva. Så är det när vem som helst dör, men värre, när den avlidne var en skapande kraft och han själv tog initiativet till sitt avsked. Du är inte ensam om att lida av chocken av denna livets brutalitet.

Mikael Lämna mig inte, Laila.

Laila Aldrig, Mikael.

Mikael Du körde väl inte iväg Lukas för min skull?

Laila Aldrig. Han är kvar i mig. Han hör av sig. Det är jag säker på. Han har inte lämnat oss.

Mikael Han har bara lämnat musiken. Hur skall vi nu få honom tillbaka till musiken igen?

Laila Om du tar på dig den uppgiften blir det ett svårare jobb än vad någon av oss andra skulle kunna klara av.

Mikael Men jag lyckades ju! Jag fick honom att ta upp sången igen, och vi fick nästan tag på ett piano åt honom! Och så kommer Peter och tar livet av sig och förstör stämningen och skrämmer bort honom! Det kan jag aldrig förlåta honom.

John Peter var inte musikalisk, Mikael.

Mikael Jo, det var det han var! Han stod närmare muserna än någon av oss musiker! Just därför är det så oförlåtligt! Han hade ett ansvar, som han övergav!

Laila Ropa det högt åt honom, så att han hör dig.

Mikael (skriker) Peter, din usling! Jag förlåter dig aldrig! Du har misslyckats! Det får man inte göra, om man en gång ställt sig i musernas tjänst! *(bryter samman i gråt)*

John Ta hand om honom, Laila.

Laila Du behöver inte be mig.

Marcus Ta in honom i hyddan och ge honom något lugnande, så att han sover. Han har fått en chock och behöver komma över den.
(Laila hjälper in Mikael i en hydda. John följer med.)

Jonatan Vilken fest vi ska ha! Hela natten! Jag ska bjuda in hela kolonin! Vi ska dansa hela dygnet, som om det var nyår! Peter, vi ska fira dig, ty vi vet att du bara har fötts igen!

Scen 2. Samma scen, i skymningen, glödande solnedgång över havet, ständigt mörknande.

(Kletzmer- och reggaemusik.)

Laila Gråt inte, Mikael. Jag har större anledning att gråta än du.

Mikael Är det för att du älskade honom?

Laila Hans självmord är framför allt ett personligt nederlag för mig. Han var en av de vilsna själar som jag såg det som min uppgift att ta hand om, för det var bara sådana som jag som kunde göra det. Hade jag lyckats hade han kommit ifrån sina självmordstankar. Hans verkställande av dem är ett maximalt misslyckande för mig personligen.

Mikael Det var inte ditt fel.

Laila Naturligtvis var det inte det. Han tog sitt liv i egna händer och fattade sitt extremt självsvåldiga beslut på egen hand helt ensam. Som alla självmördare var han helt ansvarig själv.

Jonatan Ta det inte så allvarligt. Festa och var glada i stället. Tänd på och slappna av. Vi har ju lägerbål i kväll, och vi ska grilla korv vid Peters eldbegängelse.

Mikael Du är berusad.

Jonatan Naturligtvis är jag det. Felet med er är att ni inte är det. Alla andra är det och är glada för Peters skull, men ni sörjer honom för att ni tar hans bortgång personligt. Det är egoism.

Mikael Nej, det är naturligt.

Laila Tror du det blir bättre för att vi tänder på?

Jonatan Det vet ni inte förrän ni har gjort det. Ni kommer att få se att det blir bättre. *(erbjuder henne sin holk. Hon tar emot den och tar ett ordentligt bloss.)* Såja. Känns det inte bättre genast?

Laila Det bedövar och reducerar ens tankeförmåga, men det förändrar inte världen.

Jonatan Vänta bara. Det är just vad det gör.

John (till Mikael) Jag ber om ursäkt för denna uppståndelse. Ett begravningskalas som detta måste fylla dig med äckel, motvilja och avsky.

Mikael Jag kommer över det. (*övertar holken från Laila*)

John Ha överseende med dem. De är bara människor.

Laila Som föredrar att vara dödliga. De firar Peters odödlighet med att göra sig desto dödligare själva.

John Så kan man se det, men de slipper deppa och se det sorgliga i det. Och egentligen har Jonatan rätt. Jag har försökt sätta mig in i Peters sista stunder. Han måste ha njutit. Havet var varmt och skönt. Han måste ha hunnit bra långt ut för att sedan flyta i land så långt borta. Jag har talat med läkaren om saken. Marcus var överens med mig om att döden för Peter troligen var en njutning om inte rentav hans livs högsta. Han kunde flyta lugnt där ute i det varma lugna havets stilla famn och i fullkomlig ro och harmoni ta sin sista dos. Han hade alltid andningssvårigheter, och daturan var för honom liktydigt med paradiset och en reell försmak därav. Den lät honom andas ordentligt. Han kunde fylla sina lungor med luft utan smärtor och hinder på vägen och hänge sig åt ett extatiskt rus samtidigt och slockna i vågorna fullkomligt lycksalig.

Laila Sluta!

John Jag försöker bara försona oss med hans minne.

Laila Han har övergett oss för att vi övergav honom!

John Det var inte vi som övergav honom. Det var hans samhälle som vägrade acceptera honom. Hela sitt liv kände han sig vägrad och försmädd av det samhälle som han ville tjäna och hedra, medan han aldrig övergavs av oss andra utstötta och fredlösa i exil. Han ville ha ett anständigt liv i samhället, och samhället vägrade honom det för att han bara var en diktare.

Laila Jag kan inte acceptera det.

Mikael Inte jag heller, mest på grund av Lukas försvinnande. Jag kan inte acceptera att Lukas skulle gå samma väg.

John Så låt oss leta rätt på honom.

Mikael Vad föreslår du?

John Vi tar samma tåg som han och reser upp i bergen. Vintern är över nu, så säsongen börjar snart igen i Himachal Pradesh på ställen som Manali och Dharamsala. Han är säkert på någotdera ställena. Jag har kontakter där. Någon måste ha fått korn på honom.

Mikael Kan du hjälpa mig att hitta honom? Vi höll på att gemensamt återvända till musiken, och vi lyckades nästan. Vi skulle precis börja, när vi blev avbrutna av att detta hände, som den dödligaste tänkbara disharmoni mitt i musiken. Jag kan inte ta upp fiolen igen förrän jag hittat Lukas och får honom med mig. Jag är mera ansvarig för honom än vad du var, Laila.

Laila Så låt oss finna honom gemensamt.

Mikael Kommer du med?

Laila Naturligtvis.

John Då reser vi alla tre. Vi har en mission att uträtta, Laila att gottgöra den skuld hon känner mot Peter, och du att hjälpa honom och dig själv tillbaka till musiken. Det är ett behjärtansvärt företag som jag gärna vill göra mitt bästa för att medverka i. Min uppgift i livet är att värna om livet.

Mikael När kan vi fara?

John Imorgon.

Jonatan Ska ni inte vara med och grilla korv? Festen går på högvarv, och Peter har nästan brunnit upp. Tyvärr kunde vi inte få med hans kött i utskänkingen, men vi kan spara några askflagor efteråt och sätta dem på burk och kanske till och med behålla någon urna med några fragment av hans utbrända stoft. Vad sägs om det? Kom med och dansa, vet jag!

Mikael Vi sticker i morgon, Jonatan.

Jonatan Ska du redan lämna oss? Tycker du vi är för stökiga? Tycker du livet här är för flyktigt och lättsinnigt? Trivs du inte?

Laila Vi ska leta rätt på Lukas, Jonatan.

Jonatan Honom hittar ni aldrig. Han har gett upp. Han är mera förlorad än Peter. Peter tog i alla fall sitt liv i sina egna händer, men Lukas försöker bara fly ifrån det.

Mikael Desto viktigare är det att vi hittar honom.

Jonatan Lycka till. Kom gärna tillbaka med honom sedan, så kan vi fortsätta festen då.

John Hittar vi honom skall vi absolut komma tillbaka och ge en större och bättre fest för honom till livets ära än denna likvaka.

Jonatan Det finns inga roligare fester än begravningar. Det är då man verkligen genomskådar livet och fattar vad det är värt.

Laila Du är berusad.

Jonatan Med avsikt. Jag tänker röka mig medvetlös i natt.

Mikael Tur att det åtminstone fanns kletzmermusikanter tillgängliga. Jag hade aldrig stått ut med elgitarrer.

Laila Reggae är inte att förakta det heller.

John Vi brukar ha mjukare musik på begravningar, aldrig hårdrock.

Marcus (inkommer) Där är ni. Jag sökte just efter er. Vilken högtidlighet! Det är ju rena bacchanalen!

John Är du förvånad?

Marcus Naturligtvis inte, det är ju så här likbegängelser går till här, rena orgien i lössläpphet, ett demonstrativt jippo där alla liksom krampaktigt försöker ge sig hän åt hysterisk berusning. Jag antar de tänker dansa hela natten. Ändå är situationen tidlös i sin högstämndhet.

John Vad menar du?

Marcus Det är precis som om jag hade upplevt allt förut för länge sen. Om jag inte visste att liket var Peter skulle jag ta för givet att det var Shelleys.

Mikael Var du med vid Shelleys begravning?

Marcus Jag är rädd för det, för den tragedin har alltid fascinerat mig. Det är som om jag aldrig hade lämnat stranden vid Viareggio bakom mig.

Mikael Vem var du då?

Marcus Troligen hans bästa och trognaste vän Leigh Hunt.

Jonatan Det är sådana klara inblickar man får när man är påtänd ordentligt. Har du rökt tillräckligt, eller vill du ha mera? (*erbjuder honom sin holk*)

Marcus Tack, Jonatan, men jag har redan fått min dagliga dos.

Jonatan Då tål du mera. En mirakelkväll som denna måste alla släppa loss ordentligt i fullständigt besinningslös berusning.

John God natt, Jonatan. Vi går och förbereder vår avresa. (*tar hand om Laila och Mikael*)

Marcus Vart ska ni resa?

Mikael Vi ska leta rätt på Lukas.

Marcus Lycka till. Det blir en evig jakt på en nål i en höstack. Han reste bort för att försvinna och avser nog att förbli försvunnen.

Mikael Vi tänker inte ge upp förrän vi har hittat honom.

Marcus Ja, musiker kan vara ganska envisa av sig, och de inser aldrig själva när det är dags att lägga av. Lukas har gjort det. Mitt råd är därför att ni lämnar honom i fred.

Mikael Nej, Marcus, vi avbröts mitt i en konsert, och är man musiker så fullbordar man konserten. (*går efter Laila och John*)

Jonatan (*efter dem när de går*) Välkomna tillbaka!
(*raglar tillbaka till festen, där dansen kring likbålet når extatiska höjder*)

Marcus

När hippiesarna rörde på sig
under 60-talet och gav upphov till en ny revolution
av kärlek, skönhet, fred, musik och perception,
så trodde alla det var något nytt,
men det var bara en förnyelse.
Idén är lätt att spåra bakåt,
och den förste konsekvente "hippien"
anses norrmannen Thor Heyerdahl ha varit,
senare berömd för sina resor över oceanerna med flottar
för att visa hur antika civilisationer
var förbundna med varandra.
Han skrev "Fatuhiva", boken om ett riktigt hippieliv
helt i naturen på en ö i Söderhavet
i fullständigt avståndstagande från all modernitet
i konsekvent livsföring som en Robinson med fru.
Det var på trettio-talet, men han var ej först.
I seklets början fanns en hippiekoloni vid Monte Verità
vid schweiziska Ascona, där det deltog amanuenser
ifrån hela Europa. En av dem var pacifisten Erich Maria Remarque,
och även de var konsekventa i allt avståndstagande
från alla den moderna civilisationens avigsidor.
Före dem så hade vi i gamla Ryssland Tolstojanerna,
som likaledes strävade mot sundhet i naturen
inspirerade av Leo Tolstoj och hans pacifism och vegetarianism.
Han övergav själv all sin egendom för fattigdom,
men det fanns många liknande kommuner,
kollektiv och "hippie"-kolonier före det.
De fanns i själva verket alltid i historien.
Även Frimurarna började som avståndstagande
och underjordisk rörelse som alternativ
till världens etablerade och ständigt övergående oordning.
Medeltidens klosterrörelser var samma fenomen,
liksom esséerna i Palestina, som ju Jesus kom från,
medan klosterrörelsen i själva verket lär ha stiftats av Hesekiel.
Före honom hade vi Pythagoréerna i Grekland,
medan före dem vi redan hade den buddhistiska filosofin
med dess universella klosterregel,
som gav hela Asien dess civilisation,
en rörelse som pågår oförändrad än idag,
då världen än idag är hopplöst urspårad,
ur led och i behov av vård.
Vem sade: "Mänskligheten är som barn
som själva har låst in sig i ett hus
och slarvat bort och kastat bort sin nyckel
för att sedan tutta på av ren okunnighet och pyromanisk lystnad."
Nej, det var ej någon realistisk pessimist,
ej någon filosof från upplysningens tid,
ej någon gammal grek, ej ens Pythagoras,
ty det var bara Buddha vid vår tids begynnelse.
Och efter hippisarna, eller genom dem
kom Greenpeace och miljöskyddsaktivisterna
med Regnbågsrörelsen och andra frihetsaktivister,
som med det globala hotet mot miljön

nu ser det som sin uppgift och sitt ansvar
att i trots mot politikens vanvett och byråkrati
åtminstone försöka rädda vad som räddas kan
av vår politiskt så missbrukade planet.
Missbrukarna av livet, världen och vår mänsklighet
har alltid varit makthavarna och politikerna,
men vi som trots allt fört livet vidare
och överlevt, fört världen framåt och dess utveckling
i trots mot det politiska förtrycket, barbariet,
våldet, dumheten och kortsyntheten
är vi utstötta och fredlösa, föraktade och fattiga,
som tagit avstånd från den timliga morbida världen
för att hellre ta parti för tidlösheten.

Akt IV scen 1.

John (ensam) Det sägs, att här i Goa finns de bästa indierna
men bara dräggen av de värsta västerlänningarna.
Är det för de ryktbara maratonfesternas skull,
dessa orgier av lössläppthet, som ibland kan pågå flera dygn
dag och natt då och då hela året
och som når sin klimax omkring nyårsfirandet?
Detta var faktiskt det först etablerade hippieparadiset
under 70-talet samtidigt som Bali och Nepal
blev sommar- och regntidsoaser för oss ständigt rörliga
luffare, levnadskonstnärer och fria bohemer,
om vintern i Goa, när det blev för hett, upp till Nepal,
och sedan när det blev för regnigt, på Bali,
en ständig triangelflykt som ännu pågår idag
bland de fredlösa samhällsutstötta naturfilosoferna,
som hellre lever ett fattigt och fritt liv
än låter sig inordnas i ett hårt samhälles tvångströja
med dess trälbindande kapitalism och bekymmer och följsjukdomar,
som stress, osunt leverne och välfärdsruttenhet.
Här pågår festen beständigt och fortsätter utan att uttrötas
non-stop i avundsvärd ansvarsfrihet och bekymmersfrihet
medan dock desto mer vi är medvetna om vårt personliga medansvar
universellt för allt liv på planeten och hela dess världsordning.
Alla är välkomna här att ta del i vår eviga fest,
vi är redan i den tredje generationen
av fria naturaktivister och fredskämpar,
regnbågskorsriddare och trädplanterare,
trogna miljövårdare och naturens försvarare
mot allt det mänskliga rovdjurs- och girighetsmissbruket;
och världen börjar nu småningom inse
att vi alltid var de som mest hade rätt,
vi som offrade fåfångans världslighet och karriärerna
för att mer leva för kärlek och skönhetens idealism
så som den enda vägen till en dräglig framtid
och alls någon möjlighet för livet att överleva.

Marcus (kommer in) Sitter du här ensam och sjunger upp solen ur havet?

John Någon måste ju göra det. Nej, skämt åsido, jag bara funderar i vaket tillstånd och begår misstaget att låta det höras i ord.

Marcus Jag skulle bra gärna vilja komma med er.

John Gör det då.

Marcus Får jag?

John Naturligtvis. Vem kan hindra dig utom du själv? Känner man behovet av att bryta upp och röra på sig och resa bort måste man göra det, och inget får lov att hålla en kvar, allra minst en själv.

Marcus Var tänkte ni börja er jakt på den förlorade musikern?

John I Manali, eftersom det är troligast att han åkt dit. Man kan alltid lätt ta sig dit från Delhi, medan det är betydligt svårare att hitta buss eller tåg till Dharamsala.

Marcus Finns det inte väldigt mycket knarkare där i Manali?

John Det är där de flesta finns, då det finns gratisodlingar överallt där.

Marcus Tror du Lukas kan hemfalla åt sådant?

John Jag är rädd, Marcus, att Peters högst oväntade självmord innebar en svår chock för honom, som han kommer att få det svårt att komma över. Ja, Marcus, därför är det mycket möjligt att han söker glömska och flykt till vilket pris som helst. Där växer Daturan vilt uppe vid Malana, och får man i sig en tillräckligt hög dos utan att den är dödlig kan man vara fri från denna världen och sväva på moln i två år, vilket Lukas mycket väl kände till.

Marcus Då kan han med andra ord behöva läkarvård, om det vill sig riktigt illa.

John Därför är det faktiskt bra om du vill slå följe med oss. (*Laila inkommer.*)

Laila, Marcus vill komma med oss.

Laila Utmärkt. Varför?

John Han har känningar av att Lukas kan behöva honom.

Laila Som vad? Som läkare?

Marcus Jag känner mig kallad.

Laila Bara till Lukas eller också bort härifrån till bergen?

Marcus Ditt sällskap, Laila, kan få vem som helst att vilja följa med.

Laila (*till John*) Lämna mig ensam med honom, John. (*John går.*)

Jag har nog känt hur du har sett på mig, Marcus.

Marcus Är det så konstigt? Alla har haft dig utom jag.

Laila Nej, John respekterar mig. Det trodde jag du också gjorde.

Marcus Jag respekterar Mikael.

Laila Inte mig?

Marcus Dig älskar jag.

Laila Då måste du också respektera mig, om du verkligen älskar mig.

Marcus Naturligtvis. Alla älskar dig, Laila, och kan inte göra annat. Avslöja bara en hemlighet för mig.

Laila Vilken?

Marcus Hur bär du dig åt för att bevara ditt hår så trolskt djuptrött skimrande och samtidigt så långt och välvårdat?

Laila Fråga John hur han sköter sitt. Jag sköter mitt på samma sätt. Jag tvättar det aldrig utom med vatten, men jag kammar det alltid.

Marcus John börjar nästan bli medelålders. Andra blir flintskalliga i hans ålder.

Laila Han har alltid masserat sina hårrötter med att kamma ordentligt med tenarna ända ner till hårrötterna. Samma har jag alltid gjort. Det är bara naturligt.

Marcus Tror du Mikael skulle ha något emot om jag älskade dig?

Laila Fråga honom.

Marcus Räcker det inte med att jag frågar dig?

Laila Tror du jag kan räcka till åt alla?

Marcus Du har rätt att tacka nej.

Laila Jag önskar min kärlek räckte till åt alla, men det kan den aldrig göra. Alla är vi begränsade, och även kärleken. Så håll till godo med min vänskap så länge, Marcus. Vänskapen är hållfast och kan utstå alla prov, men kärleken är känsligare och tål inte att prövas bortom vissa gränser.

Marcus Sätt gränsen, och jag skall hålla mig inom den.

Laila Det är ju det jag gör. Jag älskar inte dig, Marcus, men jag älskar verkligen Mikael och vill inte utsätta den kärleken för mera påfrestningar än den redan råkat ut för genom krisen med Peter och hans självmord, som jag delvis känner mig skyldig till. Därför vill jag aldrig släppa Mikael ifrån mig, som också är en sårbar musiker, kanske redan skadad bortom all botlighet. Men jag håller av dig som en vän och vill fortsätta göra det för alltid.

Marcus Det tackar jag för.

Laila Kan du klara av att vara ensam med din kärlek?

Marcus Jag får lov att försöka.

Laila Är den äkta så klarar du det. (*går*)

Marcus (*blir fundersam, inleder sedan sin monolog*)

Hur är det möjligt att leva
medveten om att du är människa
och en av dem som har ödelagt hela planeten
och utrotat hälften av hela dess liv
såsom mördare, monster och rovdjur
och slaktare av företrädesvis sitt eget släkte?
Vi upplyses om att vi ej borde ha blivit mer än
fem hundra miljoner men är dock tolv gånger så många
och fortsätter hänsynslöst att såsom råttor föröka oss.
Hur kan man leva med en sådan kunskap,
som gör att som människa man måste skämmas som sådan
och känna sig usel som skadedjur och parasit
som tar del i att exploatera planeten till döds
och fördärva naturen och allt som är vackert och heligt,
jungfruligt och levande i sin gudomliga frihet?
Man kan inte leva förutan from idealism,
man måste ha tro, hopp och kärlek och tillit till människan;
men verklighetens realpolitik har fördärvat alltsammans,
och allt man kan göra är bara att hålla sig till individerna,
outsiderns frihet och skönhetens undantag
bland dem som lyckats bevara sin frihet och integritet.
För övrigt har du bara flaskan, den artificiella berusningen,
som du kan lura ditt kött med att få att inbilla sig
att det mår bättre åtminstone tillfälligt.
Men det är bara en verklighetsflykt
som för evigt är att dömd till att finna ett slut med förskräckelse.

Mikael (*har inträtt*) Vad är din egen historia, Marcus? Varför lämnade du läkarvetenskapen och det hederligaste av alla yrken?

Marcus Du behagar skämta. Läkarvetenskapen är världens största svindel. 90% av alla mediciner är onödiga och mera skadliga än nyttiga, och under de senaste hundra åren har läkarvetenskapen mest ägnat sig åt att göra folk beroende av dem för att kunna tjäna pengar på dem. De flesta sjukdomar är inbillningssjukdomar, och mot dem har läkarvetenskapen mobiliserat världens mest svindlande uppfinningsförmåga i framställandet av droger mot inbillade symptom. Därigenom har läkaren lyckats etablera sig som världens mest välbetalda yrke. De enda läkare som verkligen gör nytta är fältskärer, men det finns nästan inga kvar. 90% av alla läkare är bara bra på att ta betalt – ingenting annat.

Mikael Men med den uppfinningsförmågan måste ju läkarvetenskapen kunna hitta på något sätt att lösa den globala klimatkrisen som ju orsakats av befolkningsexplosionerna.

Marcus Javisst. Det är enkelt. Låt halva mänskligheten återgå till kannibalism, och problemet är löst. När var och en ätit upp sin nästa kan de överlevande fortsätta äta upp varandra, så behöver ingen svälta längre heller. Så gjorde de i Kina när Mao i sitt diktatoriska nit utlöste hungersnöd för att få folket att tukta sig själva och bota sin hunger utan hjälp av staten. Många problem skulle därmed lösas samtidigt – befolkningsexplosionen, överbefolkningen, försörjningsproblemet och svältkatastroferna.

Mikael Nu är det du som behagar skämta.

Marcus Men det är inget roligt skämt, för det ligger historiens sjukaste verklighet bakom. Hela mänskligheten är sjuk och kan inte botas ens med mediciner. Den försöker bota sig med konstgjorda medel som droger och vad som helst som ger en säker placeboeffekt men blir bara sjukare, naturligtvis. Se på symptomen. Se på alla sjuka filmer som massproduceras i Amerika med bara galna mördare och monster, våld och sex i så grova överdrifter som möjligt, pyromanisk självdestruktivitet där hundra bilar kvaddas och brinner upp i varje film och så extrema perversiteter som möjligt, bara för att göra pengar och hjärntvätta den stora breda massan av okritisk publik. Färre och färre läser böcker och vill lära sig någonting om livets väsentligheter, och de som gör det kan nästan bara påträffas utanför samhället, som här i Indiens hippiekolonier. Jag har gett upp hoppet om mänskligheten. Den är genomgående fördärvad och förlorad. För mig får den gärna som den kinesiska draken uppsluka sig själv genom sin egen glupska girighet i form av regelrätt kannibalism.

Mikael Du är bara kärlekskrank. Gissar jag rätt, att du just har fått nobben av Laila?

Marcus Vad har det med saken att göra?

Mikael Jag försöker bara förstå din totala negativism. Har du någonsin haft någon som du kunnat älska?

Marcus En personlig fråga kräver ett personligt svar. Jag är eremit, Mikael. Jag lider av ett speciellt ångestsyndrom som gör att jag får panik av för mycket folk omkring mig. Därför har jag alltid varit ensam, för att jag inte kunnat klara mig utan ensamheten. Jag skulle aldrig kunna leva tillsammans med någon annan människa. Tro inte att jag inte har försökt. Jag har ofta varit kär men alltid dragits till kvinnor som lidit av motsatt syndrom – ångestpanik av ensamhet, så att de inte kunnat klara sig utan sällskap, och då är vilket sällskap som helst bättre än inget. Även Laila är sådan. Därför tar hon vilken älskare som helst. Hur många gånger har hon bedragit dig under bara er korta tid tillsammans? Snacka om olycklig kärlek – mitt öde är att bara bli kär i fall av cellskräck, medan jag själv lider av torgskräck...

Mikael Hon har inte bedragit mig en enda gång.

Marcus Du snackar skit.

Mikael Du känner henne inte. Hon låter sig inte tas. Hon har hur många vänner som helst, men hon släpper inte in någon i sitt innersta, då hon föredrar att själv gå in i sina vänners innersta för att omgestalta dem och förädla dem. Det är hennes mission i livet. Hon kan göra alla bättre, men ingen kan göra henne bättre.

Marcus Lukas då? Och stackars Peter? Hon känner ju själv dåligt samvete för honom. Tror du inte han delvis tog sitt liv av olycklig kärlek till henne? Och Lukas som bara stack iväg?

Mikael Vi kommer att finna honom.

Marcus Det tror inte jag. Han kommer att sluta som ett annat självmordsfall som Peter, i bästa fall lyckligt ihjälldrogad.

Mikael Din cynism är ganska antipatisk, Marcus.

Marcus Det är för att den är sann. Ingen tål sanningen, Mikael, den är alltid obehaglig, och en del av den sanningen är att din Laila bedrar vem som helst med vem som helst.

Mikael Jag tror inte att det är lämpligt att du kommer med oss.

Marcus Det var inte lämpligt för Peter heller. Han valde ett bättre och ädlare alternativ. Det borde vi alla göra, som rätt har genomskådat mänskligheten och dess desperata sits. Vad har vi att se fram emot? En ständigt accelererande klimatförsämring med ständigt värre naturkatastrofer för mänskligheten, tills en balans i naturen är uppnådd om tidigast två hundra år genom större delen av mänsklighetens utrotning? Att privat utan åthävor bara försvinna är det vettigaste man kan göra. Dessa stackars muslimska självmordsbombare som tar med sig så många oskyldiga som möjligt i sina självmordsmassmord är rena pajasar, jämförbara med lämlarnas massjälvmord i fjällen, när de blir för många, men det kan bli hela mänsklighetens väg.

Mikael Vi kommer att hitta Lukas, Marcus. Han behöver Laila. Hon kan ta hand om honom och befria honom från ett eventuellt öde som Peters.

Marcus Meddela mig i så fall, men hör inte av er så länge er jakt är resultatlös. Jag tar för givet att jag aldrig kommer att höra något från er igen.

Mikael Sköt om dig, Marcus. Vi hör av oss.

Marcus Din optimism är patetisk i sin fåfänga tragik, Mikael.

Akt V scen 1. (samma scen som inledningsscenen)

Mikael Så började det. Sedan dess har jag irrat omkring och med Johns och Lailas hjälp lagt ut krokar och kontakter för att få upp något spår efter Lukas men utan att lyckas. Men jag ger inte upp. Jag tänker söka honom tills jag finner honom, och jag tänker återbörda honom och mig själv till musiken. Det har blivit som en fix idé eller som en fanatism, om du vill, men jag kan inte ge avkall på det. Jag kan inte ge upp.

Vincent Och om du inte finner honom?

Mikael En otänkbarhet. Han måste finnas någonstans. (*fattar hans hand*) Hjälp mig söka honom, Vincent. Stanna här och bli en av oss. Det finns mycket för dig att göra här. Vi kan söka honom tillsammans, och du kan träffa och lära känna mina andra vänner här. De är här från hela världen, filosofer, konstnärer, diktare, uppfinnare, pionjärer, framtidsskapare, utstötta och fattiga men desto friare. Du kommer att trivas här.

Vincent Och hur skulle jag kunna hjälpa dig finna honom, som aldrig har sett honom?

Mikael Lukas är bara en av många förlorade själar här. Du kan hjälpa oss med andra också. Laila har gett sitt liv för att ägna sig åt dem. Samhället har skrotat dem, de är utan familjer och lever i limbo i exil, de flesta är fullkomligt rotlösa, men vi hjälper dem till rätta och till att skapa nya liv och finna en mening med livet. Vi har aldrig tråkigt här. Problemet med västerlandet är att det är så högt uppskruvat att allting där är onaturligt, artificiellt och därför tråkigt. Här lever vi i naturen.

Vincent Ditt förslag är naturligtvis frestande, men jag kan inte bara utan vidare släppa mitt liv där hemma.

Mikael Det är det du måste göra. Du måste släppa taget. Bara så kan du finna dig själv och någon mening med ditt liv och sanningen i din egen existens.

Vincent Det var kanske det Peter gjorde när han släppte taget.

Mikael Kanske också Lukas. Just därför måste jag finna honom innan det är för sent.

Vincent Nåväl, Mikael, jag skall stanna en tid här och hjälpa dig och lära känna ditt alternativa liv. Låt mig bara få meddela dem där hemma att du lever.

Mikael Nej, Vincent, gör inte det. Låt mig få vara död för dem. Låt mig få vara ett olösligt mysterium. De kommer ändå aldrig att tro dig. Låt de döda vara i fred i sin döda värld av intighet och dödlighet, och låt oss, som känner livet, få leva i fred.

Vincent Som du vill. Jag är naturligtvis nyfiken på dina vänner Laila och John.

Mikael Du ska genast få träffa dem. Du är redan en av oss, Vincent. Var välkommen, och jag är säker på att du, liksom de flesta av oss sanna människor, kommer att förbli här och glömma den värld som förkastade oss. *(tar honom om axlarna och tar honom med sig ut. Just då kommer John in.)*

John Vi har funnit honom, Mikael.

Mikael Vad säger du!

John Det är inte mycket kvar av honom, men han lever.

Mikael Det är ju underbart! Men möt Vincent här, min gamle vän från barndomen. Vi har följts åt sedan vi var tio år gamla. Han hittade mig här av en ren slump utan att ha sökt mig, och är det samma slump som gjort att du funnit Lukas?

John (allvarlig) Vi ansträngde oss, Mikael. Laila är hos honom nu. Han är illa därän.

Mikael Vad har hänt?

John Allt det som vi fruktade och litet till. Hade inte munkarna tagit hand om honom i ett bergskloster hade han gått förlorad.

Mikael Kan vi träffa honom?

John Det går bra, men vänta dig inte att han kommer att känna igen dig.

Mikael Får Vincent komma med? Han känner till hela historien.

John Naturligtvis.

(De går.)

Scen 2. Det inre av ett lamaistiskt kloster. Munkar klädda i den vanliga enkla togaliknande klädseln. Lukas ligger på en bädd på golvet. Laila sitter hos honom.

Lukas Jag tycker mig känna igen detta ljuvliga långa mjuka hår som smeker mitt ansikte likt Maria Magdalenas när hon torkade Jesu fötter. Har vi inte setts förut? Men det måste ha varit länge sedan.

Laila Ja, det var länge sedan, Lukas. Minns du att du var pianist?

Lukas Du försöker narra mig. Du driver gäck med mig för att du mycket väl vet att jag inte vet någonting om mig själv.

Laila Allt vad man varit och upplevt kan tas fram igen, rekonstrueras och rehabiliteras. Allt vad du behöver är vila och att få ta igen dig i goda vänners vård.

Lukas Har jag några sådana? Har jag någonsin haft några sådana? Jag minns bara att jag aldrig fått ha någon del i mänsklighetens gemenskap, att det hårda samhället alltid bara sparkat ut mig och avvisat mig med ursäkten att jag var en onyttig varelse.

Laila Vanliga dödliga förstår aldrig hur nyttiga kreativa andar är, men evigheten förstår dem och tar hand om dem.

Lukas Du försöker inbilla mig saker och slå blåa dunster i mig.

Laila Nej, Lukas, jag försöker bara hjälpa dig. Ty du var förlorad, men vi har återfunnit dig, och vi skall hjälpa dig komma tillbaka.

Lukas Det finns ingen väg tillbaka för en sådan som jag. Jag har bränt alla mina skepp och borde ha lämnats att drunkna.

Laila Här lämnas ingen att drunkna så länge han kan räddas. Du lever ännu, Lukas, och därför kan du räddas.

Lukas Nej, för ett liv som mitt finns det inget hopp.

Laila Jo, det gör det, hur mycket du än försöker förtränga det.

Lukas Jag är förträngd av världen och samhället. Därför borde jag ha fått försvinna och dö. Jag duger ingenting till. Om jag en gång var pianist har jag glömt det. Jag är levande begravd. Varför har ni grävt upp mig igen?

Laila Därför att du levde.

Lukas Nej, det gjorde jag inte. Jag var levande död som en zombie. Sådana bör undvikas av dem som hör livet till.

John (kommer in med de övriga) Hur är det med honom?

Laila Man kan tala med honom.

Lukas En annan av dessa långhåriga apor eller änglar som tror att de kan rädda fördömda själar. Jag försökte försvinna. Varför lät ni mig inte göra det?

John Det var inte vi, Lukas. Det var munkarna som räddade dig från vildmarken, där du var allt utom död, men du har klarat dig och är fortfarande en människa.

Lukas Det är vad den här änglalika varelsen har försökt intala mig, men jag tror henne inte.

Mikael Känner du igen mig, Lukas?

Lukas (synar honom uppmärksamt) Jag känner igen dig. Jag trodde du var död. Hette du inte – Peter?

Mikael Nej, Lukas, jag var din kollega som skulle återföra dig till musiken.

Lukas Men vem var Peter? Var det inte han som gjorde att jag kom bort?

Mikael Vi skulle precis börja spela tillsammans när Peter kom emellan som ett störande element med att skapa en falsk stämning.

Lukas Var det så det gick till? Du sökte visst en fiol? Hittade du någon?

Mikael Det var det vi gjorde.

John Och vi hittade ett piano åt dig, Lukas.

Lukas Vad menar ni? Var jag då verkligen en pianist? Var det inte Peter som var pianisten?

John Nej, Peter var poet.

Lukas Jag har grubblat över detta ända sedan det hände. Jag kunde inte acceptera det. Jag kunde inte acceptera att Peter var död. Det var för upprörande, för oväntat, för revolutionerande. Ingen väntade det sig av honom, fastän han ofta talade om det. Men självmördare som talar om sitt självmord brukar aldrig begå det eller misslyckas bara. Men Peter gjorde det fullt avsiktligt mitt på dagen utan att någon kunde hindra honom eller ana det. Det gjorde för ont! Det gjorde alltför förbannat ont! Jag stod inte ut med det! Därför försökte jag droga ihjäl mig, och när jag inte lyckades stack jag bara, för att försvinna i vildmarken bland de ökändaste drogparadisen bortom Kullu och Malana...

Laila Vi har hittat dig, Lukas. Du är räddad.

Lukas Menar ni att ni kom hit farandes den långa vägen från Goa bara för att söka mig?

John Ja, Lukas, det är just vad vi har gjort, och vi har verkligen ansträngt oss tillräckligt för att lyckas till slut. Många andra har försvunnit som du utan ett spår och förblir förlorade kanske för evigt.

Lukas Ni skulle ha låtit mig gå.

John Nej, Lukas, det skulle vi inte ha gjort. Så länge man kan rädda ett enda människoliv kan man rädda hela världen, ty varje enskilt människoliv rymmer i sig hela människovärlden, då hela mänskligheten är en gemenskap där alla hör samman.

Lukas Och samhället som driver ut dem? Samhället som refuserade ihjäl Peter? Samhället som ville tvinga dig, Mikael, att delta i audiell miljöförstöring, fastän du var musiker?

Mikael Du vet att det inte gick, Lukas. Alla samhällets lögner och misstag måste gå över och försvinna. Den atonala musiken har aldrig haft något liv, men vi två lever ännu som musiker, fastän samhället har förkastat oss.

Lukas Hjälp mig tillbaka till musiken, Mikael. Det är bara den som kan rädda min själ.

Mikael Därför är vi här.

Laila Orkar du stiga upp, Lukas? Du behöver röra på dig.

Lukas Jag ska försöka. *(lyckas med en kraftansträngning och med några hjälpande händer)* Se! Jag kan stå! Men mina ben är vingliga som på en nyfödd rådjurskalv. Jag har varit svårt förgiftad, Mikael. Peter var tvungen att ta sina droger som medicin mot sina andningsproblem, men jag tog dem utan att behöva dem. Därför dog jag nästan och förlorade jag nästan minnet helt och hållet, men det klarnar nu mer och mer. Du har rätt, Laila. Det viktigaste sitter i själen, och genom själen kan vad som helst väckas till fullt levande liv igen. Jag är som Byrons Manfred, som gick helt förlorad men ändå blev återlöst till slut, trots alla sina laster, sina felsteg, sina självmordsförsök och sitt mentala mörker. Men jag är inte galen, mina vänner. Jag trodde jag skulle bli galen, jag försökte bedöva mig bortom all ära och redlighet, jag försökte verkligen göra våld på min själ och döda den, men den släppte mig inte. Musiken fortsatte att genljuda i min själ, och den kom tillbaka livslevande genom er. Jag vet inte om jag förtjänade det, men jag är ändå glad att ni kom.

John Det var munkarna som räddade dig.

Lukas Nej, John, nu minns jag vad du hette, det som räddade mig var att ni aldrig glömde mig.

Laila Kom, Lukas, låt oss gå ut i ljuset. Du behöver värme och solsken.
(De hjälper honom ut till ett strålande väder och bergslandskap utanför.)

Göteborg, mars 2008.